

TAJOMNO AKÁŠICKÝCH ZÁZNAMOV

OSVIETENIE

SLAVOMÍR SUJA
MONIKA JENDRÁLOVÁ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0374-9

Slavomír Suja & Monika Jendrálová

**TAJOMNO AKÁŠICKÝCH
ZÁZNAMOV
OSVIETENIE**

Korektúra: Málnási László, Rigó Ladislav

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0374-9

POĎAKOVANIE

*„Toto poďakovanie patrí všetkým, ktorí stáli pri nás,
keď sa kniha ešte len tvorila a verili v jej úspech.
Bez podpory našich polovičiek by to určite nebolo
možné, a za to im patrí veľké ďakujem.
Vďaka patrí i Vám ostatným, ktorí práve čítate tieto
riadky.“*

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA.....	1
OSVIETENIE	
DRUHÁ KAPITOLA.....	44
ČAS	
TRETIA KAPITOLA	91
PUTOVANIE STARÉHO MUŽA	
ŠTVRTÁ KAPITOLA.....	141
MINULÉ ŽIVOTY	
PIATA KAPITOLA	198
SEN O MINULOSTI, PARALELA BUDÚCNOSTI	
ŠIESTA KAPITOLA	261
RANY MINULÉHO ŽIVOTA	
SIEDMA KAPITOLA.....	303
NÁHRDELNÍK ÉTERICKEJ PODSTATY	
ÔSMA KAPITOLA.....	353
DRON PRVÉHO KONTAKTU	
DEVIATA KAPITOLA.....	413
TRANSMUTÁCIA	
DESIATA KAPITOLA	448
ĎALŠIE CESTY	
JEDENÁSTA KAPITOLA.....	490
DUŠA	
DVANÁSTA KAPITOLA.....	528
JEDNOTA	

PRVÁ KAPITOLA

OSVIETENIE

*Prvý hermeticky axióm znie **absolútne je myseľ**. Tento axióm hovorí, že absolútne je vlastne bytosť, ktorej vedomie z hľadiska rozmernosti je nemožné definovať. Pre príklad je tu predstava, že každý jedinec, od mravca až po človeka, sa skladá z buniek, bunky zasa z molekúl a atómov, pričom každá molekula, atóm a bunka predstavuje vesmír, univerzum alebo celé množstvo univerzí a paralel. Tak, ako je náš vesmír možnou súčasťou väčšieho vesmíru, v ktorom je nespočetné množstvo vesmírov, paralelných svetov, ktoré sa prekrývajú, tak je možné predpokladať, že pri zväčšení rozsiahlosti prirovnania sú tieto univerza súčasťou atómu molekuly, a tie zas súčasťou bunky alebo buniek. A tieto bunky sú zas súčasťou živej inteligentnej bytosti uvedomujúcej si množstvo vesmírov v sebe, ale myslím si, že ani tým to nekončí.*

Takto by sme mohli pokračovať, až kým by samotná bytosť, ktorá si uvedomuje možnosť množstva životov v každom jej bunkovom univerza, nebola väčšia než molekula.

Život, ktorý žijeme, by sa dal prirovnať k banke, ktorá nám každý deň nadelí osemdesiatšesť tisíc štyristo sekúnd. Každá sekunda reprezentuje jedno euro, ktoré nám banka prideli pri dodržaní dvoch podmienok. Prvá podmienka je, že čo ste cez deň neminuli, na konci dňa z účtu zmizne. Tak, ako plynie život, ani túto situáciu nemôže človek oklamať. Druhá podmienka, ktorú treba dodržať, je akceptácia faktu, že banka môže tento stav prerušiť a človeku už na účet nepríde nič, čo znamená koniec ľudského života. Ľudských osemdesiatšesť tisíc štyristo sekúnd na každý deň zmizne. Telo je len hmotná schránka využívajúca daný účet na tejto zemi, ale duša v ďalších mnohých prevteleniach putuje svojou cestou, učí sa, prekonáva prekážky, rastie a raz dosiahne povznesenie.

Smrť, teda náhla smrť alebo inými slovami ukončenie života v hmotnom tele, dokáže človeku poriadne rozhodiť priority. Je to bezpochyby najpravdivejšie, ale aj najdesivejšie tvrdenie. V lese sa za absolútneho ticha, rušený len bezstarostným vtáčím spevom a ševlením listov vo vánku, ozval praskot zlomenej vetvy. Či táto zlomená vetva bola poslom smrti alebo aj možného nového začiatku, nikto nevie, pretože existuje veľké množstvo záhad ukrytých pred svetom vôkol nás a my ho vnímame len svojimi obmedzenými zmyslami vo svojom hmotnom tele.

11-ročný Tomáš práve liezol na strom, ktorý mu bežne poskytoval útočisko, a vlastne aj útek pred atmosférou, ktorá vládla pri jeho rodičoch. Vyšplhať sa na strom až temer do koruny a tam sedieť prakticky dlhé hodiny bez pohnutia, prijímajúc a vnímajúc tú energiu, ktorá prúdi lesom, pričom vo výhľade mal krásny kontrast hôr a doliny, kde keď sa lepšie prizrel svojimi tmavými očami, bolo jeho vykúpením. Videl prechádzať maličké auta, ľudí náhliacich sa za svojimi vecnými problémami a nekonečným kolobehom, ktorý prežívajú vo svojej malej realite, vo svojom malom

obmedzenom priestore, zväčša pachtiac sa za vidinou peňazí a majetkov, ktoré si i tak so sebou nevezmú na miesto posledného odpočinku pre ich hmotné telo. Mnohí z nich pritom vedia, že hoci ľudské telo zomrie a duša sa presunie do inej schránky, peniaze, ktoré nadobudli počas tohto života, sa dostanú do rúk ďalším a ďalším. Skončia v nekonečnom kolobehu, kde štáty menia názvy svojich mien a hodnota voči veciam, ktoré sa dajú kúpiť, sa taktiež mení. Uvedomujú si to a predsa žijú uzavretí v kolobehu spoločnosti, ktorá im nedáva na výber a určuje pravidlá ich vlastného života.

Tomáš bol skoro v cieľi, keď pocítil ako jeden z konárov, na ktorom mal celú svoju váhu, praskol. Rukami sa stihol zadržať vetiev, ktoré boli nad ním. Týmto počinom presunul celú váhu svojho tela na inú časť stromu, a ak by tieto konáre boli pevnejšie, tak určite by prispeli k jeho novej záchrane. Na prvý pohľad už však bolo viditeľné, že vetvy dlho nevydržia byť pod tlakom a dôjde k ich zlomeniu.

V myšlienke, že má posledné sekundy života pred sebou, zavrel pevne oči s úmyslom nevidieť desivý moment vlastnej smrti, pričom mu jeho dlhé vlnité čierne vlasy po ramena

viali vo vetre. Lenže akosi sa dlho nič nedialo. Čakal bolesť a prakticky hocičo, čo by mu oznamovalo ukončenie jeho života.

„Otvor oči!“ - zaznel blízko neho akýsi šepot znejúci ako šušťanie lístia v korunách stromov.

Hoci mu bol tento hlas podvedome známy sprvoti neposlúchol a očakávajúc nevyhnutné privrel oči ešte tuhšie.

„Otvor oči!“ - znova zaznel blízko neho hlas, tak zamatový, akoby nebol ani ľudský.

To ho prinútilo poslúchnuť a otvoril oči. Absolútne nečakal pohľad ktorý sa mu naskytl v okamihu ako sa porozhliadol. Vedľa neho sa pri strome vznášala bytosť nadpozemskej krásy, ktorá nemohla byť človekom, to bolo jasné hneď z prvého dojmu.

„Čo? Ako?“ - Tomáš nevedel, či má panikáriť alebo aká by bola najvhodnejšia reakcia na šok, ktorý vyšiel z jeho aktuálnej situácie.

No hneď na to vydal zvuk pripomínajúci šokované zabečanie. Videl, že sa nehýbe, hoci je vo vzduchu. Technicky vzaté, všetko akoby zastalo v čase.

„Tak počkať! Vás som už niekde videl!“ - poznamenal Tomáš pri pohľade na bytosť ktorá zrejme stala za týmto javom zastaveného času.

V tom uvidel zvláštnu víziu. Stál pri akomsi zavlažovacom kanáli, vedúceho vodu do obrovskej rieky, pri úmornej horúčave a dotieravom hmyze. Nebol ale jediný, kto pracoval na starodávnom zavlažovaní. V blízkosti zazrel aj zberačov rôznych plodín, pre ktoré vznikol tento zavlažovací systém. Práca bola ťažká, ale vo vízii vnímal, že ho naplňala. Život, ktorý videl, mal mnoho tienistých stránok v podobe chorôb. Mnohí ľudia žijúci v dedine, kde býval, podľahli chorobám, na ktoré nejstvovali lieky alebo ak existovali, tak boli len pre bohatých, lebo tí si ich mohli dovoliť kúpiť. Veľakrát trápil ich komunitu aj hladomor alebo dlhé obdobie dažďov a sucha nehovoriac o snahe vojsk susedných národov zmocniť sa územia. V tomto živote sa často zamýšľal nad významom a otázkami, ktoré by mohli nielen ozrejmiť, ale i vniest svetlo do mnohých udalostí. Vízia pokračovala, a on vnímajúc dianie z pohľadu osoby žijúcej v tom období,

sledoval pátranie muža po pravdách, až nakoniec ku sklonku života odhalil fragment odpovede na jeho otázky prostredníctvom šamana vnímajúceho posolstva bytostí žijúcich medzi našimi svetmi. Po smrti hmotného tela sa ocitol v neznámej éterickej sfére, kde sa duše zbavovali negatívnej energie nahromadenej počas života a naberali silu do ďalšieho. Zhodnocovali tiež udalosti, ktoré ich postretli počas existencie v hmotnom svete a ktoré pre nich znamenali rast a učenie sa. Akosi podvedome vedel, že po zvládnutí nadelených skúšok, čaká na úspešné duše povznesenie, no u mnohých bola táto udalosť hudbou budúcich životov. Vo vízií si v éterickom svete zvolil na základe potrebných skúseností ďalší život, ktorý mal absolvovať. Počas vekov, kým jeho nový život v novom tele pokračoval, prešiel mnohými udalosťami. V jednom z nich žil ako rybár, pričom Tomáš rozoznával architektúru starovekého Grécka. Po istých okolnostiach vedúcich k predčasnej smrti hmotného tela na mori sa v pomerne rýchlej dobe znova ocitol v éterickej zóne a s ďalším životom sa rozhodol učiť a pomáhať.

Vízia pokračovala prevtelením do tela, ktoré sa narodilo do domorodého kmeňa potomkov bytostí pochádzajúcich z vesmíru. Kmeň mal znalosti, o ktoré sa podelili ich vesmírni predkovia pri mnohých návštevách. Kmeň vždy pri ich príchode vystrojil slávnosť, ktorej sa taktiež zúčastňovali. Bol tam pozvaný aj šaman známy znalosťami z éterickej zóny a jeho bylinky navodzovali mnohokrát transcendentálne stavy. Počas jednej takejto oslavy sa Tomáš vo vízií rozhodol vyskúšať zmes mnohých bylín s cieľom navštíviť duchovnú sféru. Počas obradu si pod vplyvom bylín spomenul na život medzi životmi a jeho voľbu k pomoci druhým. Od toho dňa usilovne študoval u šamana, odkrývajúc záhady života dotýkajúce sa nielen hmotného aspektu bytia, ale i záhad univerza. V mnohých kontaktoch s vesmírnymi predkami získal množstvo informácií a aj nové priateľstvá. Ich veľké oči, hľadiac vľúdne na každú ľudskú bytosť, hovorili jasnou rečou. V ich úzkych hrudiach bolo toho viac ako len vedomosti. Disponovali cennými informáciami o nadpozemskej sfére. O sfére nachádzajúcej sa mimo toto

univerzum, sfére, kde sídlili bytosti mocnejšie než vesmírni predkovia. Po dlhom živote v hmotnom svete a v hmotnom tele prišiel prechod do éterickej sféry existencie pričom aj v ďalšom živote si dal za cieľ pomáhať a učiť sa a tým bližieť sa k poodhaleniu závoja a získaniu pravdy. Vízia stále pokračovala, a čím ďalej tým viac odhaľovala množstvo reinkarnácii. Tomáš si uvedomil dve veci. Duša počas prevtelení môže cestovať do hmotných tiel neobmedzene, a teda nezávisle od času, priestoru a univerza. Čas je iba pojem a iba hmotné telá v tomto vesmíre ho vnímajú lineárne. V éterickej sfére je pojem čas nepodstatný ako už spomínaný priestor a univerzum. Éterické telo má naozaj neobmedzené možnosti životov vo všetkých možných univerzách a paralelách. Ďalšie uvedomenie bolo, že vo vízií vidí svoje prevtelenie a svoje zážitky z iných životov a spomienky na mnoho prežitého sa mu začali v istej miere vracieť. Hoci jeho mozog spracovával obrovské množstvo informácií, otázkou ostávalo, aké množstvo sa dá ešte poňať. Vízia postupne odznela a Tomáš hľadiac do prázdna pred

sebou uvažoval nad všetkým, čo videl, zabudnúc na bytosť vznášajúcu sa po jeho boku. Vyššia bytosť si jemne odkašlala v snahe získať Tomášovu pozornosť. Nevýhodou bolo, že ako náhle Tomáš čo i len na sekundu prestal vyššiu bytosť vnímať, zabudol na jej prítomnosť, a tak bytosť musela viackrát na seba upozorniť. O pár chvíľ sa mu vynorila, pri pohľade na bytosť, ďalšia spomienka a nebola jediná, v ktorej videl bytosti, ktoré nikto iný nevidel a každý mu hovoril, že je to iba predstavivosť malého dieťaťa. Mal v nej asi 5 rokov a sedel s rodičmi na návšteve pri manželoch, ktorí vychovávali tri deti - dievčatá. Prvé dve boli evidentne jednovaječné, lebo sa neuveriteľne podobali, tretie dievča Lili mala o niečo bledšiu pleť ako jej sestry a líšila sa aj zafarbením vlasov. Tie boli prakticky biele, no miestami sa objavil aj odlesk striebornej. Na tejto situácii by nebolo nič zvláštne, lenže pri otcovi malej Lili stála ťažko rozoznateľná postava nadpozemskej krásy a okolo tela jej otca bola zvláštna aura. Tomáš si to nevedel vysvetliť. Vtedy na chvíľu zaspal a v sne videl, ako do auta nastupujú deti, ktoré brali

všetko ako neobyčajný zázrak a obyčajná cesta autom sa pre nich v ich mladom veku menila na fantastický a bájný svet, ktorým s nadšením putovali. Vpredu sedela na mieste spolujazdca ich mama a vedľa nej ich otec ako vodič. Netrvalo dlho a auto poskakovalo po rovnej ceste, lenže hmla a nedostatočná viditeľnosť spolu zo starším typom auta spôsobila udalosti, ktoré boli ďalekosiahle. Niekoľko chvíľ pred katastrofou Tomáš zaregistroval v aute náznak postavy tvoriacej súčasť vyššieho varovania. O chvíľu na to, keď auto vbehlo do ostrej zákruty, sa naproti nemu objavil nákladiak, ktorého vodič v hmle nezaregistroval auto idúce oproti nemu. Zrážka bola nevyhnutná a nezlučiteľná so životom. Tomáš sa v sne posunul o istý čas dopredu. Ocitol sa na pohrebe, kde odovzdávali zemi dve telá. Smútok bol zjavný a srdcervúci, lebo obeťou nehody bolo dieťa a svet opustil aj muž, ktorý viedol motorové vozidlo. Následky tejto udalosti siahali ďaleko a veľmi hlboko ovplyvnili životy nielen príbuzných, ale aj ľudí, ktorí poznali tieto dve dušičky. Na pohrebe smútiaci neboli sami. V éterickom svete, ktorý sa na cintoríne

prelínal s hmotným svetom, stáli duše, ktoré opustili hmotný svet. Niektoré z nich išli občas počas obdobia, kde sa v éterickom svete čistili od negatívnych energií, navštíviť svojich blízkych a pospomínať na ich posledný život predtým, než sa prevtelia a začnú niekde úplne inde, samozrejme bez spomienok. Čierne oblečenie príbuzných len podčiarkovalo situáciu a malé dievča Lili, objímajúc svoju mamu, nemohlo poznať pocity, ktoré boli touto situáciou poznačené. Hneď ako sa zobudil zo zvláštneho sna, chcel povedať svojej mame, čo videl, ale postava, ktorá sa mihotala pri otcovi malej Lili, zamietavo krútila hlavou. Vtedy ho napadla jediná myšlienka, že niektoré veci sa meniť majú a niektoré veci sa proste stať musia. Prečo sa to však musí stať? Kládol si Tomáš v hlave večnú otázku, ktorú vtedy nedokázal pochopiť. Dnes čiastočne videl odpoveď, ale vedel, že stále nevie mnohé. Spomienka sa vytratila a Tomáš znova visel v časoprázdne. Spoločnosť mu robila práve tá bytosť, ktorá sa vtedy zjavila, presne mesiac pred tou nehodou.

„Asi si ma prišiel zobrať.“ - poznamenal Tomáš smerom k bytosti pre ktorú nevedel nájsť meno.

„Sám si videl pred chvíľou mnoho udalostí, vieš o prežití viacerých svojich životov v hmotných telách skrz mnoho paralel, miest a vesmírov!“

„Počkat!“ - prerušil vyššiu bytosť netrpezlivo Tomáš nečakajúc kým dohovorí - „Veď padám a isté je, že dopadnem. Pochybujem, že nezomriem alebo, že zákony tohto univerza mi dovoľia prežiť pád zo stromu z takej veľkej výšky.“

„Ja som jeden z tvorcov tejto reality, preto vieme meniť udalosti, prispôsobovať ich alebo pozmeniť.“ - poznamenala vyššia bytosť pričom ďalej pokračovala:

„V tomto okamihu, hoci v bežnom čase by si spadol, tu v istej korekcií systému pre tento program, čas podľa tvojich zmyslov stojí. Čas ako ho vnímaš je len pojem, sám si videl, že éterické telo sa môže pohybovať nezávisle od času priestoru a univerza. Lineárny čas je len dojmom a pojmom hmotnej schránky pre éterické telo. Realita sa dá zmeniť, opraviť. Teraz si v čase, keď sa rozhoduje, či prijmeš a budeš pokračovať v učení a pomáhaní tam, kde to bude potrebné.“

Je to možnosť *Tik*, nazvime ju týmto názvom. Druhá možnosť je, že odmietneš, ale časom možno v tomto živote znova objavíš postupne každý úlomok svojich minulých životov, podstúpiš znova učenie a znovu objavovanie. Na konci života v tomto tele znova opustíš hmotné telo a prejdeš do ďalšieho života v ďalšom tele, do ktorého sa reinkarnuješ, a v ňom poneseš rovnaké zadanie len s väčšou naliehavosťou a rôznejšími zakročeniami osudu. To je možnosť číslo dva s názvom *Tak*. Dnes nezomrieš nakoľko táto situácia je len pre tvoje vlastné uvedomenie a pripomenutie si toho, čo si začal pred týmto životom. Je to ako cesta, ktorá sa delí na dva smery, lenže v prípade odmietnutia sa zresetuje situácia, a ty len s podvedomou spomienkou, ktorá sa ti bude zdať ako sen budeš pokračovať v ďalšom svojom smerovaní. Je len na tebe ako sa rozhodneš *Tik* či *Tak*. Je to prosté!“ - pokračovala vo svojom monológu bytosť.

„*Tik -Tak*“ - zopakovala bytosť zdvihnúc podľa možnosti výberu ľavú a pravú ruku.

„Máš len dve možnosti v súčasnej situácii.“

No ako ju Tomáš pozoroval zo svojej pozície neodpustil si malú sarkastickú poznámku.

„Nepovedal by som!“ - podotkol s jemnou iróniou v hlase Tomáš - „Je tu aj tretia možnosť.“

Bytosť nepostrehnúc, že ide o sarkazmus či vtip, pretože jej evidentne táto stránka ľudskej podstaty unikala, pričom sa doslova zasekla vo svojom monológu, neveriacky pozerala na Tomáša so snahou odhadnúť, aký je zmysel tejto poznámky.

„Donekonečna tu visieť a počúvať vaše monológy by bola celkom sranda.“ - uzavrel vtip Tomáš pričom ústami mu lomcoval utajený smiech.

„Ty máš z toho srandu?“ - spýtala sa bytosť neveriacky nechápajúc dôvod Tomášových vtipov.

„Prešiel som mnoho svetov, mnoho dimenzií a časov, ale nikto si nedovolil mať to za srandu alebo mať z akejkoľvek situácie v akomkoľvek čase humor.“ - uvažovala bytosť, zvažujúc slová a ďalší postup svojich činov pre objasnenie smeru Tomášovej cesty.

„Možno toto ti ukáže to, čo máš pochopiť!“ - poznamenala bytosť a pritom sa dotkla Tomášovho čela.

V tom Tomáš pocítil ako sa mu vedomie oddelilo od tela a spolu sa vrhli do obrovského šedého víru, ktorý sa skrúcal, točil a menil smery. Bol raz hore, raz dole a pociťoval nadskakovanie, ktoré sa snažilo z Tomáša vysať život. Možno aj kričal, to s určitosťou nevedel povedať, ale keď vír konečne zmenil farbu na čiernu so stroboskopickými zábleskami bieleho svetla, dúfal, že čoskoro uvidí východ. Veril, že to bude skôr, než sa mu mozog stihne zavarit' a jedlo si nájde cestu nahor. Jeho želanie sa naplnilo, konečne sa prestalo všetko dokola točiť. Tomáš sa ocitol v úplne temnom prostredí s podobnosťou tomu vesmírnemu. Otočil sa, aby sa lepšie pozrel a zorientoval, kde vlastne je, keď sa nečakane okolo neho prehnalo niečo, čo na prvý pohľad vyzeralo ako vystrihnuté z nejakej sci-fi poviedky. Bez náznaku očí na hlave a s absolútne chýbajúcim krkom, zvláštnym pohybom chápadiel vychádzajúcich nielen od miesta možnej existencie úst, ktoré skôr pripomínali vlásoknice, sa priestorom šinul tvor pohybujúci sa vlnovito a jeho hnedastá koža, ak by sa to kožou dalo nazvať, lebo ani tak nevyzerala a nepôsobila, bola

neuveriteľne tenká. Skoro ako ľahučká membrána, ktorá sa môže hocikedy pretrhnúť. Tvor, nevnímajúc jeho prítomnosť, pokračoval ďalej, ale hneď za ním sa v istých odstupoch objavovali ďalší, niektorí väčší, niektorí menší. Zaregistroval aj hodne zvráskavených jedincov s úplne bielou kožou a výraznejšími chápadlami, ktorí sa priestorom pohybovali pomalšie, bokom od ostatných alebo pozadu. Tvory boli krásne, tak sa ich Tomáš rozhodol aspoň kúsok sledovať. Za pár minút v ich tesnom závесе uvidel nádhernú galaxiu. Predsa len bol vo vesmíre. Neopísateľná nádhera, ktorú mal pred očami, popierala všetko, čo dovtedy poznal. Hľadiac ešte stále na tvory plávajúce ladnými pohybmi vôkol prvých planét si všimol niečo, nad čím sa musel zamyslieť. Jeden tvor míňajúc jednu z hviezd začal priťahovať energiu slnečného žiarenia, ktoré sa mu zbieralo v spodnej oblasti brucha, a následne mizlo v jeho útrobach zanechávajúc svetelnú stopu, ktorá zvýraznila tráviaci trakt tvora. Takto dokázali krásavci žiť aj bez úst. Nepotrebovali loviť, živili sa proste energiou z hviezd a z vesmírneho priestoru. Jednoducho nádhera.

„Sú nádherní však?!“ - poznamenala znenazdajky bytosť, ktorá zrejme stála blízko neho, no ako vždy, keď Tomáš pozeral inam, zabudol na prítomnosť vyššej bytosti.

„Sú nádherní.“ - zopakoval Tomáš, znova hľadiac na tvory, lenže nielen tieto stvorenia stáli za pozornosť.

V celom jeho rozhl'ade bola tou najkrajšou galaxia.

Prekypovala životom a veľkým množstvom planét, ktoré vyzerali absolútne nedotknuto, hoci navôkol nich prebleskovali modré záblesky, ktoré nepôsobili nijak zlovoľne ani nebezpečne.

„Toto bol náš vesmír.“ - začala znova hovoriť bytosť, pričom Tomáš znova nadskočil od úľaku.

Tentoraz si nechal poznámku pre seba, hoci ho strašne svrbel jazyk, ale dovolil vyššiemu pokračovať.

„Dosiahli sme úroveň existencie, kde sme zahnali agresiu v akejkol'vek forme. Hlad nás netrápil a ani nedostatok zdrojov. Jediné, čím sme sa zaoberali po celé veky, bola otázka vzniku nášho vesmíru. Pôvodu zrodzenia každej živej formy v tomto univerze. Keď sme konečne dokázali cestovať

do paralelných vesmírov, tak aj ich vznik. Vďaka čistej energii pre nás žiadne vzdialenosti neboli problém.“

Bytosť v tom mávla rukou a Tomáš sa prepadol znova do prázdnoty, aj keď len na pár sekúnd. Ocitol sa na neznámej planéte. Bol si tým istý, lebo stál na kopci, ktorému dominoval akýsi vysielateľ zahalený do mrakov.

Na neďalekých kopcoch bolo vidno podobné vysielateľe skryté vo vysokej oblačnosti. Zvláštnosťou bola ónyxová farba kameňa z ktorého bol vysielateľ postavený. Tomáš sa rozhliadol navôkol, no na videnie nebolo toho veľa. Určite nie v tejto výške. Hľadal chodníček, ktorý by ho doviedol do údolia, no jediná cesta, ktorá existovala nadol, bola dosť nebezpečná. V doline ho upútal ďalší výjav. Po istej trase viedla železná cesta, lenže nevidel na nej jediný dopravný prostriedok. Na vysvetlenie nemusel čakať dlho, aj keď prišlo v dosť nečakanej forme. Nakláňajúc sa ponad okraj kopca pocítil jemné vibrácie vychádzajúce spod zeme. Zvedavo sa obzrel k vysielateľu odkiaľ bolo cítiť zdroj vibrácií.

„To vyzerá zaujímavo.“ - poznamenal mierne udivene a zároveň čakal, čo sa bude diať ďalej.

Stĺp znova zavibroval, ale tentoraz sa s ním ozvali ďalšie, možno štyri vysieláče na neďalekých zelených kopcoch. Mraky, zahaľujúce vrch vysieláča, rozohnalo, a Tomáš uvidel okrem žiary zeleného slnka aj tvar vysieláča. Vyzeral ako ladička, čo bolo nanajvýš zaujímavé.

„Fíha! To je teda paráda.“ - poznamenal Tomáš čakajúc na to, čo sa bude ďalej diať.

Jemný vietor, ktorý rozvieval husté vlasy k nemu, doniesol zvuky ďalších vibrácií. Tento krát sa už otočil k vysokej ladičke a spozoroval, že od zeme sa k stavbe šíria neidentifikovateľné žilky tmavomodrej energie. Pri základni, ktorá bola z časti pod zemou, sa rozsvietili znaky, ktoré postupne postupovali nahor. Žily zeme postupne zmizli, ale ladička začala na svojich dvoch najvrchnejších častiach kumulovať energiu, ktorá sa postupne spojila v akýsi horizontálny kruh. Ten sa po pár sekundách zmrštil, a následne doslova vyslal horizontálnu vlnu modrej energie všetkými smermi. Tomáš si všimol, že toto sa udialo aj na ostatných ladičkách, pričom vlny sa nestretávali, ale prekrývali vo vrstvách.

To však nebol koniec divadla, lebo pozdĺž železnej cesty v doline sa v rovnakých pravidelných odstupoch vysunuli tyčové útvary, s tým, že mali navrchu majáček modrého svetla. Ako náhle zachytili energiu z ladičiek, pohasli a bezhlučne sa zasunuli.

„V tomto univerze nenájdeš nič, čo by využívalo fosílnu palivú alebo iné tuhé pohony.“ - ozvala sa bytosť blízko Tomáša, no teraz sa jej už nezľakol.

V istom okamihu to Tomášovi zaplo.

„Počkaj, ja si ťa pamätám aj keď pozriem inam. A stále ťa registrujem.“ - poznamenal, pričom na párkrát skúšal odvrátiť pozornosť, či sa nemýli.

„Áno, prejavuje sa aktivácia tvojho astrálneho vedomia. Prebúdzaj sa a vnímaš všetko to, čo si nevnímal, kým si sa spoliehal len na hmotné zmysly. Si si vedomý a prijímaš fakty minulých reinkarnácií, tvoja myseľ sa tým zmenila a spolupracuje nielen na hmotnej úrovni, ale aj na duševnej.“ - dokončila výklad vyššia bytosť.

„Uuuf.“ - poznamenal Tomáš a vložil hlavu do dlaní.

Doslova cítil ako sa mu prehrieva mozog. Po chvíli mlčania konečne zdvihol hlavu.

„Môžeme pokračovať, som v pohode.“ - povedal a prvýkrát od začiatku situácie nahodil vážny tón.

Snažil sa nechať si štipľavé poznámky pre seba.

„V našom univerze sme si jedinečnosť planét, a teda ich ekosystémy chránili.“ - začala znova vyššia bytosť, keď sa už zdalo, že je Tomášovi lepšie.

V tom sa vzniesli a z veľkej výšky sledovali povrch planéty. Skutočne bolo na planéte množstvo flóry a aj fauny, ale najkrajšie boli mestá, ktoré plávali nad povrchom, nenarúšajúc životné prostredie pod sebou. Keď sa Tomáš prizrel bližšie, a so súhlasom vyššej bytosti zostúpil nižšie, aby si obzrel, v čom je ten trik zdanlivej levitácie mesta, videl, že navôkol mesta je niekoľko ladičiek podobných tej, ktorú videl ako prvú. Lenže tieto žiarili stále, pričom vysielali energiu do spodných častí mesta. Potom tu bol ešte jeden nádherný prvok osadený priamo v strede mesta.

Presne v strede kruhového mesta stál stĺp a na jeho vrchu

svietil na modro kryštál, ktorého svetlo putovalo mestom a osvecovalo ho podobne ako námorný maják, ktorý navádza lode bezpečne do prístavu.

„To je paráda!“ - poznamenal Tomáš.

To boli jediné slová na ktoré sa zmohol pri prehliadke mesta.

A veru, že sa to nedalo lepšie vystihnúť. Celému mestu dominovali parky a visuté záhrady plné tamojšej vegetácie.

Na ulici bolo len veľmi málo pohybu a najviac sa všetci obyvatelia, ktorí si chceli užívať voľný čas, zdržiavali práve v parkoch, kde ako sa zdalo, diskutovali alebo meditovali, ale najmä užívali si prírodu dodržiavajúc jej neuveriteľnú čistotu.

Po celom meste už tradične nevidel žiadne dopravné prostriedky, čo ho zaujalo, no niečo upútalo jeho pozornosť ešte viac. Po dlažbe bolo v pravidelných odstupoch, zhruba meter po metri, od seba tenké svetelné pásiky. Chvíľu uvažoval na čo môžu tieto zariadenia fungovať. Nemusel čakať dlho, lebo z budovy vyšiel obyvateľ a po pár metroch pristúpil k pásiku, ktorý sa začal dvíhať. Ten zastavil svoj pohyb niečo vo výške domáceho obyvateľa a vnútri priestoru

sa vzduch kmital v efekte horúceho vzduchu. Človek vkráčal dnu a hneď na to sa tento záhadný prístroj znova zasunul.

„Kde zmizol?“ - spýtal sa Tomáš vyššieho a ani sám nedúfal, že raz porozumie tomuto svetu.

„Pod?“ . vyzvala ho bytosť jedným slovom.

Opäť sa preniesli, lenže teraz do divného snového sveta, ktorý vyzeral vo svojej kráse až fantasticky.

„Wau!“ - vyšlo z Tomáša udivene, keď sa točil po svojej osi a celý výhľad na krajinu pôsobil prenádherne, ba priam snovo.

Bytosť podišla o pár krokov, a v uvedomení, že stoja na miernom kopci. V doline bolo veľké množstvo svetelných rámov, v ktorých kmital vzduch, teda aspoň tak sa to javilo.

„Sme v paralelnej časti nášho univerza. Tu sú všetky prechody vedúce k potrebnému cieľu cesty.“ - vysvetľovala vyššia bytosť.

Hneď za tým bytosť dodala, že jestvuje len jedna bežná trasa využívaná priamo pre jedno mesto a pokračovala vo svojej prednáške:

„Budeme pokračovať, ak si sa vynadával!“

Po chvíľke bytosť s náznakom odchodu a prílišnej fascinácie Tomáša voči tomuto miestu, ktoré bolo bohužiaľ len trpkou spomienkou pre všetkých, ktorí preniesli svoje vedomie do systému a putovali všetkými dimenziami či univerzami v snahe zvrátiť stav, ktorý sa dial z neznámych príčin. Ani veda a technológia mnohých rás a foriem života nedokázala zvrátiť stav kolapsu ich univerza, a v konečnom dôsledku i paralelných vesmírov, ktoré boli v ich zákryte. Zatiaľ, čo mnohí z nich hľadali v systéme riešenie, ich životný priestor sa rúcal. Život v celom priestore masovo zanikal, až raz ich zradil jeden z nich. Nikto nepoznal dôvod, no urobil to tým najhorším možným spôsobom. Uzavrel ich vedomie v systéme natrvalo pričom nikto z nich nemal šancu ukončiť svoju existenciu v systéme prehľadávania vesmírov a ich paralel v zhľuku energií. Nikto z nich nemal možnosť naposledy pred kolapsom stretnúť a rozlúčiť sa so svojimi blízkymi. Ale posledná rana, ktorou sa existencia v týchto vesmíroch stala ešte neznesiteľnejšou, bola prítomnosť samotného Annunakiho.

On bol tým, čo ich uzavrel v systéme a on bol tiež ten, ktorý ich kroky neustále v každom univerze sabotoval. A keď pochopili, že toto je ich konečný domov v povznesenej éterickej existencii s možnosťou ovplyvňovať dej dimenzií a vesmírov, rozhodli sa pomáhať a smerovať život do podoby, akú vytvorili oni - do dokonalej podoby.

To, že chcel ukázať tomuto človekovi dávnu minulosť, bolo aj pri jeho povznesenom vedomí ťažké, ale horšie znášal jeho neustále poznámky. Takéto správanie si k nemu nedovolil nikto za naozaj dlhú dobu. V tom vyšší pocítil vo svojej myslí prítomnosť ďalšieho z jeho zaniknutého univerza:

„Nenechaj sa strhnúť pocitmi a emóciami, povznes sa nad svoje nepohodlie.“

„Rozpráva so mnou akoby mi bol seberovný.“ - poznamenal v telepatickom spojení vyšší na Tomášovu adresu.

„Ešte nie je plne prebudený a stále sa prejavuje jeho stránka hmotného tela. A napokon sú, ako rasa, mladí, zvedaví a neustále radi skúmajú. Je to v ich povahe, ale po prebudení svojej éterickej podstaty sú vnímaví, šikovní a zvládnu mnohé!“ - dokončila bytosť v telepatickom spojení na svojho kolegu.

Vedomie jeho kolegu sa stiahlo pričom zanechalo v mysli vyššej bytosti len prázdno po komunikácií. Vyšší si povzdychol a poobzeral sa po človeku, ktorému mal ukázať jeho nový životný smer. Človek práve pozeral do nížiny pomerne ďaleko od neho. Premiestnil sa k nemu a už chcel vytvoriť ďalší portál na premiestnenie, že dokončí misiu, kvôli ktorej mu to ukazuje.

„Počkaj, mám otázku!“ - poznamenal zrazu chalan a pokračoval:

„Máš meno? V každej spomienke z predošlých reinkarnácií, ktorá mi je dostupná, ťa vnímam len ako vyššiu bytosť, éterickú bytosť entity zo svetla, ale nikdy nie tvoje meno.“
Éterická bytosť spustila ruku a jemne sa pousmiala.

„Kedysi dávno za čias predtým ako sme dosiahli v našom univerze osvietenie, sme používali mená, ale čím viac z nás dosahovalo povznesenie a naše telá sa stávali viac éterickými, začali sme používať na identifikáciu frekvencie a vibrácie, nakoľko každá bytosť vibruje na istej frekvencii. To nás definovalo samozrejme po tomto všetkom.“ - následne prešiel rukou po okolí.

„Sme v rôznych vesmíroch, dostávali sme rôzne mená, ale vo vašom vesmíre sú niektorí z nás známy pod menami ako Ezechiel, Rafael, Michael. Mnohých z nás radíte medzi anjelov, archanjelov cherubínov, serafínov či tróny.“ - dohovorila éterická bytosť a Tomášovi dopriala krátku pauzu na spracovanie počutého.

„Tak fajn. Ideme ďalej?“ - spýtal sa Tomáš, ale tónom, ktorý od neho ešte éterická entita nepočula, a to ju príjemne prekvapilo.

„Možno predsa nie je taký sarkastický ako sa prezentoval doteraz.“ - pomyslela si v duchu.

Mávla rukou a znova sa premiestnili. Ocitli sa v akomsi vesmírnom laboratóriu gigantických rozmerov pričom vo výskumnej časti dominoval kryštál v ktorom žiarila energia bielej farby.

„Prakticky od počiatku nášho uvedomenia sme hľadali jedinú odpoveď, ktorá by nám zodpovedala otázku vzniku života v celom univerze a vlastne všade.“ - hovorila bytosť počas prechádzania po stanici.

Vesmírne laboratórium nebolo vcelku vôbec zaujímavé, šedé chodby, nepohodlné obytné priestory a pár dimenzionálnych teleporterov, kde bola vyššia aktivita. Najviac zaujalo už spomínané laboratórium, ktoré malo minimálne desať podlaží. Celým priestorom chodili rôzne rasy a entity pričom každý mal na tvári zvláštne okuliare bez skiel. Ich oči kmitali naozaj rýchlo, no rovnako rýchlo sa zobrazovali informácie na jednom veľkom paneli, ktorý prekryval v strednej časti niekoľko podlaží. Najzaujímavejší bol práve kryštál jasnobieleného svetla z ktorého na spodnej časti vychádzali výstupy podobné portom. Tomáš najprv myslel, že údaje o vesmíroch sa zobrazujú na hlavnom paneli, dokým k portu nepristúpil jeden zo zamestnancov. Ten mal na zadnej časti hlavy svetielkujúci bod. Zamestnanec pristúpil k portu, sadol si na stoličku, ktorá pri svojej polohe pripomínala skôr miesto na státie alebo komoru na hybernáciu s tým, že si port vložil do svetelného bodu umiestneného na záhlavnej časti pretiahnutej lebky s modro sivastou kožou, ktorá ju pokrývala. Jeho telo ochablo, ale nespadlo. Kabínka splnila svoj účel.

Takto sme skúmali život vo všetkých univerzách a postupne sme systém vylepšovali, zdokonaľovali bez toho, žeby sme tušili, čo sa začne diať o mnoho rokov neskôr. Znova sa presunuli tentoraz na planétu, pri ktorej bola dokovacia stanica pre veľké hviezdne koráby ku ktorej prilietavalo množstvo lodí. Bol to doslova exodus niekoľkých planét v najvzdialenejšej časti tohto univerza. V dokoch stanice, kde kotvili mnohé lode, vznikol chaos. Na chodbách vo vnútri sa rozliehalo zdesenie. Podľa toho, čo Tomáš vnímal, mnohí neprežili, mnohí stratili blízkeho alebo domov. Ťaživá atmosféra prerastala v strach, záplavu emócií i v smútok, nechýbalo ani zdesenie.

„Naše priority sa zmenili.“ - pokračovala bytosť - „už sme nehľadali nekonečné odpovede na jednu jedinú otázku.

Všetko sa zmenilo. Náš výskum teraz skúmal iný, dôležitejší a naliehavejší problém. Univerzum pomaly kolabovalo, no nielen jedno, ale aj paralely, ktoré boli v našom zákryte. Do iných vesmírov sme necestovali po jednom, ale v skupinách.“ Znova sa ocitli vo výskumnom stredisku, už na prvý pohľad

bolo ale iné, väčšie, priamo prepojené s ďalšími skrz dimenzionálny port, cez ktorý prúdili dnu a von v neustálom zhone vedci pracujúci oveľa usilovnejšie, s oveľa väčším zápalom než ostatní. Pri portoch na skúmanie iných vesmírov nestál jeden alebo dvaja, lež niekoľko stoviek vedcov, ale i výskumníkov z iným zameraním. Dáta, ktoré prichádzali na hlavný panel, sledovali ďalší v dosť veľkom počte. Miesto sa hmýrilo, ba priam bolo v istých zdaniach preplnené, lebo vedci sledujúci údaje na tvárových monitoroch sa občas nevyhli zrážke s kolegami.

„Vyčlenili sme skupiny, ktoré mali svoju úlohu. Takto sme centralizovali všetky výskumné stanice do časti univerza, ktoré malo zaniknúť ako posledné. Jedna skupina sa podieľala na výskume a vývoji, druhá vytvárala v blízkom centre vesmíru hviezdne systémy, tretia sťahovala rasy a civilizácie, ktoré boli rádovo stovky rokov od deštrukcie do novovzniknutých hviezdnych systémov. Takto sa nám podarilo zachrániť bezpočetne veľa životov, pričom po istom čase, sa niektoré skupiny zlúčili alebo zmenšili, a mnohí sme

prehľadávali iné univerza v systéme.“ - hovorila vyššia bytosť a postupne sa premiestňovali, aby Tomáš uvidel situácie, ktoré boli opisované.

„Takto sme sa na čas venovali zas svojej myšlienke k povzneseniu, dokonca mnohým sa to aj podarilo. Ocitli sa na planéte, ktorá bola zrejme umelého pôvodu. Nebolo by tam nič nezvyčajné, lenže viacerí ostali sedieť alebo stáť bez akéhokoľvek pohybu. Zrazu jeden z nich zažiaril a s blaženým úsmevom na tenkých perách zmenil svoju telesnú schránku na niečo medzi hmotou a éterom. Dokázal fungovať nielen ako živá bytosť, ale i éterická - len z čistej energie tvorená.“ - Vyšší urobil malú pauzu v reči, no následne hneď pokračoval:

„Povznesenie, bola naša hlavná možnosť, ktorej sme sa venovali už predtým, ale iba málo z nich skutočne prekročilo istú hranicu. Po udalosti, ktorá sa blížila, po upokojení ťažkej situácie aspoň sčasti, sa transformácie zvýšili do podoby akú vidíš. Skutočne prvý obyvateľ nebol jediný, ktorý prešiel transformáciou na vyššiu úroveň existencie. Z tých, ktorí

meditovali sa začali povznášať ďalší pričom transformácia prebiehala prakticky rovnako. Jedinec sa prejasnil, presnejšie začal žiarit', no hneď v ďalších sekundách, jeho telo zmenilo podstatu. Nedalo sa to opísať, ba ani uvažovať nad tým kvôli nádhernosti celej situácie, ale po transformácii mohol jedinec fungovať aj mimo hmotný svet v éterickej zóne.“

„Už chápem, prečo som súhlasil s pomocou Vám aj ľudom.“ - začal Tomáš a naďalej hľadel na scénu, kde práve postupne prebiehalo masové získavanie éterického stavu.

„Myslím, že Vás svet bol nádherný, jedinečný, no popravde, rád si všetko vypočujem a pozriem až dokonca. Hovorí sa, že o minulosti musí človek poznať pravdu, aby sa poučil do budúcnosti. Teraz už rozumiem, prečo som sa tak rozhodol v každom jednom živote alebo v existencii medzi životmi.“ - dodal Tomáš sledujúc zaujímavý dej spomienok.

Znova sa ocitli vo výskumnej stanici, ale tentoraz sa v nej nepohybovali len vedci, ale aj éterické formy života.

Kryštál už nesvietil jasným bielym svetlom, ale bol priehľadný.

„Najkoncentrovanejšia forma energie.“ - poznamenal vyšší, keď videl smer, kam sa človek pozerá.

Éterické formy pristúpili ku kryštálu, jemne sa ho dotkli a okamžite zmizli doň, no hmotné telá stále museli používať porty.

„Systém sa neustále vylepšoval, zdokonaľoval,“ - znova prehovoril vyšší - „a postupom vekov sa prispôboval extrémnemu zaťaženiu nakoľko všetci sme vyvíjali maximálnu snahu nájsť odpoveď. Deštrukcia univerza v priebehu vekov pokračovala, hoci postupovala pomaly bolo všetkým jasné, že sa nezastaví alebo nezmizne len tak.

Všetok život sa koncentroval do stredu vesmíru, do miesta, kde dorazí zánik nakoniec. Opäť sa preniesli v priestore, ale tentoraz sa zdalo, že aj v čase. Deštrukcia postúpila až tak, že sa blížila k stredu, kde hľadali v predchádzajúcich stáročiach vekov úkryt, všetky formy života. Toto mala byť naša posledná cesta s cieľom nájsť odpoveď alebo v prípade zlyhania čakať neodvratnú záhubu. Väčšina z nás už bola vo svojej éterickej forme. Poslední, ktorí zostávali, boli naše

rodiny, naše deti, hoci sme pre nich nemali svetlú vyhlíadku budúcnosti, vždy existovala šanca, že situácia sa zvráti.“ - prehovoril smutne vyšší, opisujúc dej dávnej minulosti a Tomáš porozumel, aké to musí byť aj v stave éterickej existencie pre túto bytosť ťažké.

Tomáš chápal, že spomienky vedia byť bolestivé, ťaživé zdrvujúce. Táto clivota ho neraz prepadla v situáciách, keď si spomenul, že iní jeho rovesníci, spolužiaci a iné deti, majú normálnejších rodičov než on.

Útržky minulých životov v ňom vyvolávali zmiešané pocity. Jeho mimozemský predkovia sa k nemu správali neveriteľne krásne, presne tak ako sa chová šťastný rodič, hrdý na svojho potomka. V jeden deň jeho rodičia urobili krásny deň vystrihnutý z dokonalej rodiny, a na ďalšie dni chodil jeho otec opitý, jeho matka sa existencii s ním vyhýbala, a teda aj s časom stráveným s ním, so svojím vlastným synom.

Po istom čase sa naučil samostatnosti, prestalo mu záležať na nich a prestal dúfať v nejakú pozitívnu zmenu. Naučil sa spoliehať sám na seba, pripravoval si desiaty do školy sám a

občas keď sa otec neukázal aj tri dni doma a matka tiež, navaril, opral a posušil pádlo. Pred ostatnými hrali divadielko o skvelých rodičoch, ale väčšina dedinčanov aj tak vedela pravdu. Proste v malej dedine nie je nič tajomstvom. Tomáš sa evidentne ponoril do myšlienok pritom si nevšimol, že bytosť na neho pozerá príjemným pohľadom, ktorý hovoril jasnou rečou pochopenia. Bohužiaľ vyzeralo to tak, že sťažovať sa nemôže, lebo počas času, kým bol v éterickej zóne pred ďalším prevtelením, sám si vybral možnosť náročného života ako aj pomoc vyšším dosiahnuť ich ušľachtilý cieľ. Keď si bytosť všimla, že potlačil pocity a bol pripravený ďalej sledovať i načúvať, znova sa premiestnili. Tento krát sa ocitli vo výskumnej stanici, kde každý bol v éterickej forme existencie. Všetci sa pripájali až zostala posledná forma, ktorá ladne preplávala vôkol prístrojov, no v tom Tomáš niečo zahliadol. Do éterickej bytosti vošiel tenký prúžok tekutej hmoty, aspoň teda tak to vyzeralo. „To je kto?“ - spýtal sa Tomáš vyššieho.

„Anunnaki. Jediný, ktorý si nechal meno z nám neznámeho dôvodu a ten, čo nás tu uväznil. Práve sa pozeráme na to ako to spáchal.“

„Môžem ťa poprosiť, aby si pretočil spomienku o pár sekúnd späť a premiestnil nás blízko neho?“ - spýtal sa Tomáš.

Éterická bytosť síce prižmúrila oči s náznakom nevôle, ale urobila, o čo ju poprosil. Keď stáli blízko Anunnakiho v čase, ktorý chcel Tomáš vidieť, znova si všimol čiernu konzistenciu, ktorá sa stala jeho súčasťou.

„Tu!“ - poznamenal - „Vidíš to?“ - zvolal naliehavo, pričom ukazoval presne na prítomnú látku neznámeho pôvodu.

„Ja tam nič zvláštne nevidím.“ - oznámil vyšší.

„Pozeraj sa poriadne človeče a netvrď mi, že ten čierny sliz je vašou súčasťou.“ - rozohnil sa v prejave Tomáš.

„Čierny sliz?“ - znela otázka z úst vyššieho.

„Ja tam naozaj nič nevidím, len tvora, ktorý nás z neznámych príčin uväznil v systéme.“ - dodala s nádychom horkosti v hlase éterická bytosť.

Tomáš si pretrel oči v snahe uvažovať ako dokázať

prítomnosť čiernej substancie, no keď videl výraz vyššieho, pochopil, že dôkaz bude musieť pohľadať inak.

„No dobre,“ - poznamenal, naznačiac rezignáciu - „ja prídem na to, čo to je a zistím, prečo sa stalo toto všetko, plus pomôžem Vám aj uskutočniť vašu víziu ideálneho vesmíru.“

Bytosť pozerala na Tomáša s príjemným prekvapením lebo preslov, ktorý dal Tomáš, bol nádherný.

„Ešte otázka, môžem to dopozerať?“ - spýtal sa Tomáš s jemným úsmevom.

„Jasné, pokračujeme.“ - odvetila bytosť a mávnutím ruky dej znova pokračoval.

Anunnaki prešiel po tom, ako vošla do neho temná substancie k pultu, ktorý fungoval na báze podnetov éterického tela a čiastočne zhmotnenú ruku vložil do konzolovej časti. Hneď na to, o niekoľko sekúnd, sa na hlavnom paneli začali objavovať automatické upozornenia o chybe systému. Následne sa systém začal blokovať, no ešte predtým prišiel temný vyšší ku kryštálu, kde sa v ňom znehmotnil. Hneď na to sa systém zablokoval, plne uzavrel. Tentoraz už nebolo

kde pokračovať, nebolo čo vidieť, jedine len ak blížiaci sa rozpad vesmíru a zánik tých, čo sa nepovzniesli. To však Tomáš nemal silu vidieť kvôli srdcedrásajúcemu žiaľu. Našťastie bytosť spomienku ukončila skôr ako všetko toto nastalo.

Keď sa znova premiestnili, Tomášovi bolo neuveriteľné clivo a tak si ani spočiatku nevšimol miesto, kde sa nachádzajú. Boli na prekrásne prejasnenom mieste, ktoré vyzeralo akoby niekto všade navôkol nainštaloval nespočetné množstvo svietidiel. Lenže to svietidlá neboli. Celý svetelný priestor zaberali farebné gule, ktorých bolo naozaj obrovské množstvo. Keď sa Tomáš prizrel niektoej bližšie, videl záblesky udalostí a neuveriteľná nádhera ho lákala dotknúť sa tohto javu. Vedľa neho sa znova objavila éterická bytosť, ktorá mu ruku jemne odtiahla od svetelnej bubliny.

„Pokiaľ nechceš, aby sa ti mozog zavaril úplne, nedotýkaj sa toho.“ - povedala vyššia bytosť, nie s agresiou, ale s jemným a chápacím napomenutím.

„Kde to sme a čo sú tie svetelné bubliny zač?“ - spýtal sa

Tomáš obzerajú sa vôkol seba sledujúc nádherné prostredie v ktorom plávalo nespočetné množstvo farebných bublín. Niektoré pôsobili tajomne a priam sa až zdalo, že počuť upokojujúci šepot.

„Toto je kolektívne vedomie, inak nazývané aj akášické záznamy.“ - odvetila éterická bytosť.

Tomáš si všimol, že v tomto prostredí má iný tvar.

„Nesnažila sa zvoliť ľudský vzhľad, existovala len ako energia, ktorá menila podoby i farby. Všetko, čo bolo, všetky minulé životy, životné smerovania každej živej bytosti, aj tie, ktoré môže urobiť a ktoré sú teoretické, sú tu. Všetky vedomosti z celého vesmíru a nielen jednej dimenzie.“ - hovorila bytosť zatiaľ čo sa Tomáš prechádzal po okolí a občas zahliadol náznak pohybu v niektorých bublinách. Pochopil, že bytosť mu dáva priestor to celé spracovať.

„Počkat’!“ - vyhrkol vo svojom náhlom zistení.

„Hovoril si, že tu je všetko, teda spomienky minulosti, možné budúcnosti a vlastne život každej éterickej existencie v každom hmotnom tele, teda ja som to aspoň tak pochopil.“

„Áno.“ - potvrdila mu túto informáciu vyššia bytosť.

„Takže keď som cestoval do minulosti v spomienkach, mohol si si technicky odpustiť tú centrifúgu, pri ktorej som skoro vyplul dušu.“ - poznamenal naoko so sarkazmom i falošným hnevom Tomáš.

Bytosť s jemným odtieňom modro zelenej nadobudla pre tvár pevnú formu a na nej sa jej zračil šibalský úsmev.

„No haha, fakt vtipné.“ - dodal Tomáš nasucho.

„Doteraz nebol ani jediný náznak humoru a potom sa človek dozvie, že si mi urobil kanadský žartík.“

Bytosť výčitku premlčala, no po chvíli ticha, keď si Tomáš znova robil súkromnú prehliadku pokračovala.

„Takže ako?“ - spýtala sa naznačiac pokračovanie v rozhovore.

„Jasné.“ - odpovedal mladík pripravený k rozhovoru.

„Videl som tam krásne výjavy a pomôžem odhaliť, prečo sa to tak stalo alebo kvôli čomu sa tak stalo, počnúc začiatkom zániku. Len verím, že budete pomáhať hľadať, lebo inak mi to bude trvať ďalších pár životov.“

„Nie.“ - znela rázna odpoveď.

„My sme iba sprostredkovatelia, rozhodujeme o veľkých pohyboch, ale pomoc jednoznačne budeš mať od niekoľkých duší, ktoré sú si vedomé a ktoré prešli osvietením. Pomôžu ti aj s nadobudnutím vedomostí, ktoré si nadobudol v minulých životoch, len si ich nepamätáš alebo s novými vedomosťami. My iba zmeníme smerovanie udalostí tak, aby ti boli čo najbližšie.

„No aj tak sa dá.“ - zamrmlal Tomáš s miernou nespokojnosťou v hlase.

„Hneď ako budeš vo svojom čase i priestore, kontaktuje ťa jeden z nich. Veci sa už dali do pohybu počas tvojho výletu do akášických záznamov.“ - oznámil vyšší, nečakajúc na chlapcovu reakciu.

Bytosť prežiarila priestor a Tomáš pocítil ako sa jeho nehmotné telo vracia veľkou rýchlosťou späť do tela, ktoré už neviselo v časoprázdne, ale stálo bez pohybu pod stromom, na ktorý tak rád liezol. Bohužiaľ vyšší pozabudol vrátiť aj zlomenú vetvu na miesto, kde sa zlomila. Takto sa nedalo

na strom vyliezt' znova, čo Tomáša dost' zamrzelo, hoci mal pocit, že sa nudiť nebude, no na dnes už dúfal v oddych.

Kopol do zlomenej vetvy spadnutej na zemi vyvrátil hlavu dohora pozerajúc na strom, ktorý mu poskytoval útočisko.

S povzdychom sa o pár sekúnd otočil, skontroloval si krátke čierne tričko i nohavice. Neboli špinavé ani poškodené, čo bola dobrá správa, no stále mal pocit akoby nebol vo svojej koži. Vykročil smerom z lesa, keď zahliadol kútikom oka pohyb. Otočil sa, ale nič nevidel.

„Možno to bola srna alebo jeleň.“ - pomyslel si v tichosti a otočil sa.

Niečo nebolo v poriadku, cítil ako by jeho pás držalo silné bungee-jumpingové lano. So zlým pocitom pokýval ramenami. Keď však jav neprestával cítiť, začal sa ohliadať okolo seba. Pohľad, ktorý sa mu naskytol, ho zarazil. Jeho telo ležalo na boku v hline aj ihličí zo stromov a od brucha mu išiel tenký striebřistý pásik priamo k jeho éterickému telu. No do....

DRUHÁ KAPITOLA

ČAS

Čo je čas. Prečo označujeme čas ako lineárny?

V našom ponímaní má vesmír štyri dimenzie, pričom jedna z nich predstavuje bod a smer. Pri druhej dimenzii je to zas rovina, ktorá má dĺžku a šírku. Tretia dimenzia má tri rozmery, a to dĺžku, šírku a výšku. Spomeniem tiež štvrtú dimenziu, kde predošlé tri dimenzie dopĺňa aj čas. Čo však ak čas nejde len smerom vpred. Iba hmotné ľudské telo vníma čas lineárne. Duša, ktorá sa prevetľuje, teda reinkarnuje alebo pre osvietenú dušu ktorá navštevuje akášické záznamy, neexistuje žiadne obmedzenie plynutím času. Duša raz sa reinkarnuje do roku 2000, inokedy v ďalšom živote môže žiť život v roku 30 nášho letopočtu alebo vo svojom čase, kde existuje jej hmotné telo, môže vysielat' do akášických záznamov svoju éterickú podstatu, ktorá prakticky cestuje či

už dozadu alebo dopredu. Celé toto vnímanie hmotného nosiča je len definíciou. Definíciou na orientáciu pre minúty, hodiny, dni, mesiace, roky alebo stáročia. Táto definícia je však nepresná, lebo nielen medzi reinkarnáciami, ale aj v snoch a spomienkach môžeme cestovať časom, a teda popierať lineárne plynutie času.

*Druhý hermetický axióm: **Ako hore, tak dole, ako dole, tak hore.** Vyjadruje pravdu, že medzi pravidlami a javmi všetkých foriem entít, ale i života celkovo, vždy panuje istá zhoda. Pochopenie tohto zákona umožňuje vyriešiť množstvo nepochopiteľných paradoxov, ale i skrytých tajomstiev prírody. Tento zákon funguje na všetkých úrovniach hmotného, duševného i duchovného vesmíru a má univerzálnu platnosť.*

Pred týždňom

Bolo krásne slnečné popoludnie druhej polovice letných prázdnin. Na záhrade pred rodinným domom bolo cítiť vôňu opekačkových hodov a vôňa sa miešala s detským krikom hier. Na záhrade sedeli i dospelí, ktorí si taktiež vychutnávali spoločné chvíle v kruhu rodinných príslušníkov. Pri pahrebe na ktorej bola položená mriežka, stálo staršie dievča. Jej blond vlasy si zaviazala do drdola, aby ich nepodpálila na ohni. Vôňa zemiakov položených na mriežke nad pahrebu lákala k okamžitej konzumácii takisto spolu so špekáčikmi či ďalšími dobrotami. Musela odolať, nebola totiž sama, kto sa tešil na jedlo. Jej o 10 rokov mladší brat by nezniesol, aby mal menej ako jeho sestra alebo obaja bratrance a na návšteve bola tiež stará mama a otcova sestra s manželom. Spoza nej zaznel prenikavý krik, no Klaudia tušila komu patrí. Jej nezbedný brat si zas začal skákať do svojho o tri roky staršieho bratranca. Keď sa otočila, Martin držal Stana za jeho tmavšie blond vlasy, a naopak on držal Martinove hnedé vlasy, pričom sa obaja ťahali zrejme s cieľom si ich vykmásať.

Klaudia ticho povzdychla obrátiac oči nahor, položila obracačku vedľa pahreby a rozhodným krokom vykročila k bitkárom skôr než zasiahnu rodičia. V takom prípade by bolo po opekačke a tým pádom aj po krásnom dni. Oboch schmatla za uši a oddelila od seba.

„Dost!“ - zhukla raz na jedného, potom na druhého.

Jej brat okamžite poslúchol. Vedel totiž, že jeho staršia sestra vie byť prísna a rodičia jej plne dôverovali.

„On začal.“ - bránil sa bratranec, ktorý oneskorene pustil Stanove vlasy.

„Možno to začal on, možno ty, no ja z Vás oboch urobím rezeň, ak neprestanete!“ - odvetila hlasom, ktorý vyžadoval autoritu.

Ved' koniec koncov má dvadsať rokov, hoci to nebol pádny argument a ani ho nepoužívala, lebo vedela, že mnohé jej rovesníčky nemajú bohviekoľko rozumu a po hlavách im behajú len chalani. Ona sa so svojim rozišla približne pred mesiacom po zistení, že ju neustále klamal a vždy si hľadal tisíce výhovoriek na situácie, ktoré hovorili jasnou rečou.

To, že holdoval alkoholu len podporovalo správnosť jej rozhodnutia a bohviečo ešte stváral, keď neboli spolu. V poslednom čase ísť s ním po ulici sa rovnalo spoločenskej samovražde nakoľko jeho správanie vôbec nezodpovedalo jeho veku, no skôr pubertiakovi, ktorým hádzu hormóny. Niekedy zas pripomínal rozmazané decko, stále nevediac, čo znamená pojem zodpovednosť. Chalani sa od seba odtiahli pochopiť Klaudiinu narážku.

„Tak je to fajn.“ - poznamenala spokojne s úsmevom.
„Ak nechcete spálené jedlo, nevystráajte!“ - otočila sa a uvidela pri ohnisku stať postavu z čistej éterickej formy. Otvorila myseľ, aby nadviazala komunikáciu s bytosťou. Vedela, čo asi bude od nej chcieť. Spomenula si na jeho prvú návštevu pred piatimi rokmi, presne v zimnom období. Už predtým mala zvláštne sny, spočiatku im neprisovala veľkú váhu, no keď sa niektoré udalosti zo snov aj skutočne stali, začala sa obávať. Samozrejme, že nikomu nepovedala o tom. Čo ak by si ľudia o nej pomysleli, že je blázon. Pri tejto predstave ju striaslo a akékoľvek pomyslenie na

zdôverenie sa rodičom alebo niekomu v škole zamietla.

V duchu si neustále opakovala, že nie je možné, aby videla, čo sa má stať. Možno len mozog spojil videné z predošlých dní a náhodou sa to spojilo do desivo presnej predpovede.

No v pätnástich rokoch, keď jej malý 5-ročný brat už vedel chodiť aj rozprávať, zobrala ho na zamrznuté jazierko. Keď sa naučil veľmi skoro bicyklovať, prečo nie aj korčuľovať, rodičia jej verili a ona nemienila sklamať ich dôveru. Lenže jej brat sa bál ísť v ľadových korčuľoch na ľad tak išla prvá, aby mu ukázala, že je to bezpečné. Bola presvedčená, že ľad je hrubý, nezlomí sa len tak ľahko po dňoch, keď zima len tak praští. V hrubej fialovej zimnej bunde i nohaviciach nabehla na ľad v bielych korčuľoch s cieľom ukázať Stanovi, že je to bezpečné. Koniec koncov na ľade nebola sama.

„Pod', nie je sa čoho báť. Ľad je hrubý!“ - povedala so zvýšeným hlasom, aby ju brat z okraja zamrznutého rybníka počul.

Na utvrdenie svojich slov na ľade jemne poskočila, lenže to bol asi zlý nápad. Ako náhle dopadla naspäť, začula

zlovestné praskanie hrubého ľadu a v ďalšej sekunde sa naozaj ľad pod ňou prelomil. V okamihu žmurknutia padala do ľadovej vody a v ďalšom sa ocitla niekde, kde bolo všade mäkké svetlo zahaľujúce všetko ako hmla, pričom v jej tesnej blízkosti plávali priestorom žiarivé bubliny, ktoré, ako sa zdalo, hypnoticky šepkali. Otáčala sa okolo svojej osi, lebo priestor bol naozaj nádherný, no zrazu uvidela siluetu ducha, možno by sa to dalo popísať ako svetelná entita, no od úľaku vykrikla, čo nebolo veľmi slušné a nekorešpondovalo so správnym správaním dievčaťa v jej veku.

„Prepáčte!“ - povedala tichým vyplašeným hláskom uvažujúc, že je asi mŕtva.

„Nezomrela si.“ - ozvala sa zrazu bytosť znenazdajky. Klaudia znova nadskočila, no rukami si zakryla ústa, aby potlačila ďalší vydesený výkrik. Všimla si, že vždy keď pozrela inde, zabudla na prítomnosť bytosti.

„Môžem sa spýtať, kde to som?“ - položila neisto otázku v snahe stále pozerat' sa na entitu.

„Toto miesto sa volá akášické záznamy. Tu je miesto, kde je

zaznamenané všetko, čo sa stalo v každom univerze a aj možné ďalšie smerovanie každej bytosti.“ - odpovedala v jednoduchosti éterická bytosť.

Klaudia darmo hľadala ústa alebo oči. Táto bytosť nemala finálny tvar, občas sa náznakovo sformovali ruky keď chcela niečo naznačiť alebo ukázať, jej tvár však vôbec nevidela.

„Pod“, - vyzvala ju bytosť - „prejdeme sa. Viem, že máš rada prechádzky.“

Bytosť nejako vedela zvláštne zapôsobiť a tak Klaudia ako v tranze vykročila spolu s duchom akášických záznamov ďalej. Neprešli ani pár krokov, keď sa okolie zmenilo. Stáli na kopci vysoko v horách, nebo bolo azurovito modré, do doliny viedla úzka cestička lemovaná malými stromčekmi alebo kosodrevinou. Cestička bola však len pre jedného človeka bez možnosti zaváhania, lebo na mnohých miestach, hneď za okrajom, sa začínala hlboká roklina, do ktorej by človek nechcel spadnúť. Napodiv jej vánok ovieval vlasy, ktoré trčali z čiapky, ktorú mala dievčina stále na sebe.

„Ja tomu nerozumiem.“ - poznamenala.

„Pred chvíľou sme boli, ani sama neviem kde, pričom rukou opísala oblúk, a teraz sme v horách, kde je až fantasticky reálne a krásne.“

„Áno, éterická zóna sa prispôsobuje tomu, čo prichádzajúci chápe.“ - odvetila bytosť znova bez nadobudnutia tváre.

„Pod'me!“ - znova dodala bytosť a ladne podišla ďalej.

Klaudia si najprv neuvedomila, že necíti pôdu pod nohami.

Pri následnom uvažovaní, že niečo nie je v poriadku, sa pozrela nadol a vtedy uvidela, že sa vznáša kúsok nad zemou. Ľadové korčule viseli len pár centimetrov od zeme.

„Ja sa vznášam.“ - pomyslela si udivene.

Spomenula si na scény z filmov o vznášajúcich sa duchoch, ktoré boli dost' jasným odrazom toho, čo práve videla. Bytosť znova prehovorila pôsobiac dojmom, že vníma jej myšlienky.

„Si v éterickej rovine, kde môžeš existovať len v nehmotnej astrálnej forme svojej existencie. Tu prichádza každý, kto spí alebo sa ocitá na prahu života a smrti, tiež po smrti aj počas následného reinkarnovania.“